

Kállay Kotász Zoltán

A MEZTELEN CSILLAGÁSZ

2017-07-27 | **VERS**

Mennyire fontos egy történet kezdete? És a vége?
Nem tudom eldönteni, pedig gyakran ébredek úgy,
hogy az álom eleje feledésbe vész. Mint most is.

Lépcsőházban lépdeltem, jellegtelen, de tiszta
és nagyon világos lépcsőházban, biciklit cipelve.
Épp csak nekiindultam, mikor látom, nincs tovább,
legfelülre értem. „Tovább kell jutnom”, éreztem,
s eszembe ötlött, ha lehunyom a szemem, és elhiszem,
vezetnek még lépcsők felfelé, sikerülhet...
Nekilódultam, vakon, éreztem a fokokat a talpam alatt,
megtettem két fordulót, s már a következő emeleten álltam.
Ugyanaz, mint korábban, vége, nincs tovább.
Megpróbáltam nyitott szemmel: óvatosan
a semmi fölé helyeztem a lábam... Letettem,
vagyis tettem volna, de a talpam nem ütközött ellenállásba,
lépdeltem a nemlétező, láthatatlan grádicsokon.
Szemhunyás... Ez bevált, és ismét felfelé haladtam.
A következő emeleten a fordulónál félmeztelen,
ágyékkötős férfi könyökölt a vaskorlátra;
bár soha nem láttam, megismertem; nagyapám az,
francia- és filozófiatanár, az 1935-ös farsangi Tarzan-jelmezben.
Mosolyogva intett, s felfelé bökött, „Tovább!”
Egyfeljebb nagymamám álldogált, már idősebben –
hetven körüli?, még ereje teljében, hiszen kilencvenkét évesen
halt meg –, lábához két tömött bevásárlócekker támaszkodott,
állt, mint aki csak megpihent kicsit, és amikor melléértem,
cinkosan odasúgta: „Tovább! Nyunyi!”
A következő szinten sötét hajú nő, fiatalabb
nálam. Fehér köpenyben, a haja hátratűzve,
az arca komoly, gyönyörű. „Mindjárt vége a munkaidőnek”,
biztatott. „Biciklizni mész?” „Igen, anyu” válaszoltam tétován.
Ekkor már szürkében borongott a lépcsőház, alkonyodott.
Nem kellett sokat erőlködnöm, egyetlen emelet, és a tetőre értem.
Ezért cipeltem a bicajt: csavarogni akarok a szép,
felhőtlen és szélcsendes éjszakában az égen.

„Mekkora mutatvány lenne csillagok közé
feszített kötélén kerekézni... Így csak a fényükön fogok...
Azt mindenki tud.” Hívös volt, bár lehet,
hogy a léghuzat didergetett csak tekerés közben – meztelen voltam.
„A csillagok előtt minek szégyenkeznék?”
Le-föl cikáztam, aztán kerülgettem az égiteket,
mint akadálypálya bójáit... Aztán megálltam, lehajoltam,
felvettem az egyiket. Forrón tapadt a kezembe,
de nem égetett. És pulzált, emelkedett, összelapult.
Üzenetet, másik, aprócska, sárga csillag utáni vágyódást
vélttem ebből kiolvasni. Könnyen teljesíthető kívánság!
Elkanyarodtam, és a sárga mellé leszállítottam a fehérét.
A fülem zúg? Nem, csak az égbolt válasza volt:
összeolvadó dobogások moraja remegtette az éjszakát.
A kisebb objektumokat kézben, a nagyobbakat
hónom alá csapva fuvarozgattam; kisvártatva
megtaláltam nagyapámat, nagymamámat, édesanyámat...
Helyére került mindenki, amikor valami
megcsikordult a biciklikerek alatt.
Megnéztem: fénytelen égitest, nem lüktetett.
És hívös volt, mint a környező úr. „Ez az én csillagom”.
Kövér, csendes elégedettség mindenfelé;
aztán mégis, messze felettem észrevettem a vörös pöttyöt,
és ráhegyezve a fülem... Meghallottam.
Már odafelé számolgattam; eddig két dobogásból
kalkuláltam a helyet, most csak egyetlen vektorom volt.
„Hát te ki vagy?” Éreztem, hogy válaszolni fog,
ám ahogy lehajoltam, s letettem a követ,
zuhanni kezdtem. A csillagok csóvát húzva repültek
felfelé a szürkén átderengő hajnalban.
„Ruhát!”, ordítottam, és a következő pillanatban már
utcán álltam, valahol Budán, balra mellettem emelkedő,

a Rupp-hegyre visz, Ördögórom út.
Süt a nap, csillog az aszfalt, támasztom a biciklit –
épp most szálltam le, vagy akarok felszállni?
Szemben az úton babakocsis anya közeledik, néhány
hónapos, legfeljebb egyéves gyerek ül
a kocsiban beszíjazva, rám néz és megszólal.
„Fordítva, legközelebb fordítva csináld”.

2005–2017

kép | Ta'Hos, flickr.com